

Arrest

nr. 98 982 van 15 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. HALSBERGHE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen blijkt dat u werd geboren te Samara in de toenmalige Russische Socialistische Sovjet Republiek (deel van de USSR) en dat u van Joodse origine bent. Sinds 1973 woont u in Estland. Uw vader was er toen gestationeerd als militair. U werkte er als automechanicien. In 1978 huwde u er met een vrouw van Russische origine met wie u één kind kreeg. In 1991 werd Estland een onafhankelijk land. Na een werkongeval werd u mindervalide verklaard. In 1993 werd deze beslissing ingetrokken. U werkte hierna verder als automechanicien in garages. In 2006-2007 nam u deel aan een Estse taalexamen, waarvoor u diende te slagen als voorwaarde om het Estse staatsburgerschap te verwerven. Er werden u echter vragen gesteld uit de moeilijkste categorie terwijl u enkel wou slagen voor het basisniveau. De vrouw die uw examen afnam zei dat ze u als Russischtalige en als zoon van een ex-militair niet liet slagen. Alhoewel u in Estland een verblijfsvergunning had kreeg u er geen werkvergunning. Toen in april 2007 de Estse overheid een standbeeld ter ere van een

Russisch soldaat uit de Tweede Wereldoorlog wou verplaatsen, vond er een protestactie van Russischtaligen plaats waaraan u deelnam. De Estse autoriteiten grepen in en een betoger kwam toen om het leven. U klaagt aan dat pro-fascistische propaganda en manifestaties in Estland worden toegelaten. Uw administratief dossier bevat de volgende kopieën van documenten: uw Estse "Alien's passport", 2 Estse identiteitskaarten (één waarvan u ook een origineel neerlegde), een attest van naamsverandering, uw geboorteakte, een attest van piloot, de eerste pagina van uw werkboekje, uw schriftelijke verklaring dd. 23/01/2013, een formulier dd. 03/12/2012 voor de Estse bevoegde autoriteiten om er uw verblijfsvergunning te verlengen, en een opsomming van websites met informatie over het neo-nazisme en anti-semitisme in Estland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2) dat u geen staatsburgerschap bezit. In dit geval moet de asielaanvraag beoordeeld worden op dezelfde wijze als deze van een staatloze waarbij als uitgangspunt niet het land van de nationaliteit genomen wordt maar wel het land van gewoonlijk verblijf. In casu dient Estland als uw land van gewoonlijk verblijf te worden beschouwd omdat u er sinds 1973 woont, u er gehuwd was met een Estse staatsburger, en u er een verblijfsvergunning en identiteitsdocumenten (zie uw identiteitskaart en 'Alien's passport') had.

Er moet worden opgemerkt dat aangezien Estland, als EU-lidstaat, partij is bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat uw fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op zijn minst dat u er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikt indien dit het geval moest zijn. Op basis van uw verklaringen en overtuigingsstukken kan niet besloten worden dat dit uitgangspunt verkeerd zou zijn.

U klaagt aan dat u als Russischtalige werd gediscrimineerd in Estland. Het meest ingrijpende voorval hieromtrent beschouwt u het feit dat u er het Estse staatsburgerschap niet verkreeg en er geen werkvergunning had (CGVS p. 7).

Wat betreft het niet verkrijgen van het Estse staatsburgerschap verklaart u (CGVS p. 5-6) dat u niet slaagde voor het vereiste taalexamen waaraan u deelnam in de stad Tartu omdat de vragen extra moeilijk voor u waren gemaakt. De persoon die het examen afnam zei u dat ze dit deed omdat u Russischtalig bent en de zoon van een ex-militair (in het Sovjetleger) was. U heeft dit voorval nergens aangeklaagd omdat u niet wil smeken en uw trots heeft, omdat u de taal wilde leren maar ze u uitlachten, en vanwege hun algemene houding t.a.v. Russischtaligen. Er moet echter worden opgemerkt dat handelingen van een individuele ambtenaar niet kunnen worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door de Staat of op het niveau van de Staat. Derhalve volstaat uw uitleg niet om het niet inroepen van bescherming van de autoriteiten te rechtvaardigen. Gevraagd of u voor uw problemen in Estland geen beroep kon doen op instanties die zich specifiek inzetten voor Russischtaligen, stelt u dat er geen dergelijke organisaties bestaan in Estland. Deze bewering valt echter niet te rijmen met de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (zie infra). Gevraagd waarom u geen beroep deed op een advocaat verklaart u dat u uw zenuwen niet wou uitputten en dat u reeds tweemaal geopereerd was aan uw hoofd, hetgeen echter geen onoverkomelijke beletsels zijn om de hulp van een advocaat in te roepen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u aan geen andere taalexamens meer heeft deelgenomen. Uw motivering dat dit zinloos was kan uiteraard niet worden aanvaard. Het gegeven dat u slechts éénmaal tevergeefs aan een taalexamen te Tartu deelnam is onvoldoende grond om te concluderen dat andere deelnames nutteloos zouden zijn. Zo werd u gevraagd waarom u, toen u in Tallinn verbleef, er niet heeft deelgenomen aan een taalexamen. U beaamt immers dat Tallinn een grotere stad is waar meer Russischtaligen wonen en waar er een andere mentaliteit heerst. Uw motivering dat u geld wou verdienen en dat u omwille van uw leeftijd er niet meer aan wou meedoen, is gelet op het feit dat u o.a. ook stelt (CGVS p. 6) dat u Estse staatsburger wou worden opdat u niet telkens zou moeten betalen om uw documenten te laten verlengen en om er legaal te kunnen werken, onafdoende om na te laten nog te proberen te slagen voor een nieuw taalexamen. Ten slotte valt uw bewering dat buiten het slagen voor het taalexamen een persoon die het Estse staatsburgerschap wil bekomen aan geen andere voorwaarden is onderworpen, niet te rijmen met bovenvermelde informatie voorhanden op het CGVS. Uit deze informatie blijkt immers dat men ook dient te slagen in een examen waarin de kennis van de Estse grondwet en staatsburgerschapswet wordt getoetst. De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte bent, ondermijnt uw bewering als zou u daadwerkelijk hebben geprobeerd Estse staatsburger te worden. Logischerwijze komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u toen zou gekend hebben op losse schroeven te staan.

Wat betreft het niet verkrijgen van een werkvergunning bij de Estse migratiedienst verklaart u (CGVS p. 7) dit nooit bij een andere instantie of organisatie te hebben aangeklaagd, terwijl zoals hierboven reeds werd gesteld er organisaties zijn zoals bv. het 'Legal Information Centre for Human Rights' die zich bezig houdt met de mensenrechten van Russisch-sprekenden in Estland zodat redelijkerwijze mag verwacht worden dat u hierop beroep zou gedaan hebben indien u onterecht geen werkvergunning kreeg. Uw beweringen hieromtrent dienen ook met de nodige voorzichtigheid worden aanschouwd. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u nooit legaal zou gewerkt hebben in Estland, dit terwijl u in de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS meldde dat u van 1999 tot 2010 er officieel werkte. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 8) dat u er misschien verkeerd begrepen werd en wees u erop dat de garage waar u werkte officieel was maar dat u er zonder contract aan het werk was. Van een persoon die illegaal werk verricht mag echter verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is gelet op de mogelijke straffen die hem boven het hoofd hangen indien hij betrapt wordt. Ook blijkt uit bovenvermelde vragenlijst dat u een duidelijk onderscheid maakte tussen de periodes dat u in Estland officieel werkte (van 1978 tot 1991, en van 1999 tot 2010) en er in het zwart werkte (van 1991 tot 1999). Uw motivering dat er een vergissing is begaan kan bijgevolg niet worden weerhouden zeker niet gezien u de weigering van een werkvergunning expliciet aanhaalt als asielmotief.

Gevraagd of u in Estland problemen ondervond omwille van uw Joodse origine verklaart u (CGVS p. 7) dat u zich zoiets sinds Estland onafhankelijk is niet kan herinneren en dat u problemen kende omdat Russischtalig bent maar niet omwille van uw joodse etnie.

Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Estland verklaart u (CGVS p. 8) vervolging door skinheads. Bij confrontatie met de vaststelling dat blijkens uw verklaringen u nooit iets dergelijks heeft meegemaakt stelt u dat u in 2009 door een skinhead met een mes in de rug werd gestoken. U weet niet waarom, misschien was het omwille van uw deelname aan de betoging in april 2007. Aanvankelijk, bij uitdrukkelijke bevraging welke erge problemen u ten gevolge van uw Russischtalig zijn heeft meegemaakt, antwoordde u : het niet verkrijgen van het Estse staatsburgerschap en werkvergunning. Aangezien u toen geen melding maakte van deze aanval op u door een skinhead, zijn uw beweringen hieromtrent ongeloofwaardig, of wordt althans de ernst van uw beweerde vrees die u hieraan toekent ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt verder (CGVS p. 7) dat u sinds maart 2010 aanwezig bent op het Belgisch grondgebied. In november 2011 keerde u eens terug naar Estland om uw verblijfsvergunning te verlengen, hetgeen niet lukte omdat u te laat was. Pas op 25/01/2013 diende u een asielaanvraag in voor de Belgische autoriteiten. U verklaart (CGVS p. 8) dat u gezondheidsproblemen kent en vreest niet meer lang te leven, ook heeft u moeilijkheden gekend in België (i.e. u werd meerdere keren veroordeeld wegens diefstal). Deze door u opgegeven reden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag kan niet als een geldige verantwoording worden beschouwd. Redelijkerwijze kan er van een asielzoeker verwacht worden dat die een asielaanvraag indient kort na aankomst in België. Uw bovenvermelde motivering is bijgevolg geen ernstige uitleg. Deze houding getuigt in uw hoofde niet van een vrees zoals omschreven in de Conventie van Genève of in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw beweringen (CGVS p. 4-6) dat er in Estland een officieel beleid is tegen Russischtaligen, hetgeen u omschrijft als nazisme en pro-fascisme, vindt geen weerslag in de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt o.a. dat de Estse overheid een beleid voeren om diegenen die Ests staatsburger willen worden bij te staan, dat de Estse overheid programma's ondersteunt die gericht zijn op de taal en cultuur van etnische minderheden zoals Russen, dat in districten waar meer dan de helft van de bevolking Russischtaligen zijn deze wettelijk officiële informatie in hun taal kunnen krijgen, dat er in de Russische taal school kan worden gevolgd, en dat er media (o.a. tv, radio, kranten) voorhanden is in het Russisch. Deze gegevens indachtig kan bezwaarlijk besloten worden dat Russischtaligen door de Estse autoriteiten worden gevisieerd zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Mogelijke gevallen van discriminatie (o.a. bij werkgelegenheid, door taalwetten) kunnen binnen de Estse context in het algemeen niet beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. De problemen die Russischtaligen in Estland kunnen ondervinden, hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht

wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, zoals bv. het geval was n.a.v. de incidenten in april 2007 hetgeen een éénmalig voorval was waarbij u toen geen problemen kende.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Het aanhalen van verslagen waarin algemeen melding wordt gemaakt van neo-nazisme en antisemitisme in Estland, volstaat niet om de gegrondheid van een asielaanvraag te bewijzen. De asielzoeker dient in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in het licht van de beschikbare informatie over zijn land. Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u daar niet in geslaagd.

Uw Estse 'Alien's passport', 2 Estse identiteitskaarten, een attest van naamsverandering, uw geboorteakte, een attest van piloot, de eerste pagina van uw werkboekje, uw schriftelijke verklaring dd. 23/01/2013, en het formulier dd. 03/12/2012 voor de Estse bevoegde autoriteiten om er uw verblijfsvergunning te verlengen, bevatten geen informatie die bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Het is ook opmerkelijk dat u stelt slechts één Estse identiteitskaart te bezitten die geldig was tot eind 2011. In uw dossier is er nl. een kopie van een tweede identiteitskaart met uw naam en uw foto die geldig was tot 2012. Bij confrontatie (CGVS p. 4-5) ontkende u een tweede identiteitskaart te hebben gehad en begrijpt u niet hoe dit stuk in uw dossier is terechtgekomen. Aangezien dit document uw identiteitgegevens en foto bevat kan er geen geloof worden gehecht aan deze beweringen. Uit uw administratief dossier (zie synthesesdocument telefoongesprek dd. 13/12/2012) blijkt ook dat de Consul van Estland aan de DVZ meldde dat deze identiteitskaart vervalst is. De vaststelling dat u een dergelijk vervalst identiteitsdocument bezit doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. In het eerste onderdeel van zijn middel stelt de verzoekende partij: *“Volgens verweerster kan zij aan VERZOEKER het asielstatuut niet toekennen noch de subsidiaire bescherming omdat ten eerste ESTLAND als EU-lidstaat en EVRM-Verdragstaat geacht wordt de fundamentele rechten van VERZOEKER te eerbiedigen en om hen voldoende beroepsmogelijkheden te bieden zo zijn (grond)rechten in het gedrang komen aangezien ESTLAND derhalve door verweerster geacht wordt een rechtstaat te zijn.*

Dat verweerster in dergelijke algemene termen geformuleerd er van uit gaat dat het relaas van VERZOEKER niet kan duiden op vervolging (in de zin van structurele discriminatie) van VERZOEKER zoals bedoeld in art. 1° A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951, kan niet worden gevolgd omdat dit haaks staat op de courante veroordeling van EVRM lidstaten door het EHRM te Straatsburg wegens schendingen van het EVRM.

Deze opmerking van verweerster dient aanzien als een vorm van bevooroordeeld zijn ten opzichte van het asielrelaas van VERZOEKER waardoor de bestreden beslissing in elk geval art. 1° A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, tevens artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn voorafgaande opmerking niet gesteld heeft dat hij het asielstatuut niet kan toekennen noch de subsidiaire bescherming omdat Estland EU-lidstaat en partij is bij het EVRM, maar: *“Er moet worden opgemerkt dat aangezien Estland, als EU-lidstaat, partij is bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat uw fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op zijn minst dat u er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikt indien dit het geval moest zijn. Op basis van uw verklaringen en overtuigingsstukken kan niet besloten worden dat dit uitgangspunt verkeerd zou zijn.”*

De Raad meent dat hier geen vooringenomenheid uit blijkt en geen schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 februari 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.1.2. In het tweede onderdeel van zijn middel stelt de verzoekende partij: *“Verder is de motivering van de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, aangezien volgens verweerster er zich in 2007 wel degelijk een incident heeft voorgedaan in ESTLAND dewelke volgens verweerster zelf kan worden beschouwd als een gedocumenteerde gebeurtenis zo ernstig dat ze kan worden aanzien als symptomatisch voor het ondraaglijk zijn van bepaalde structurele mensenrechtenschendingen ten opzichte van bepaalde sociale groepen, in casu het etnisch Russische aandeel van de populatie in ESTLAND, terwijl verweerster beweert dat VERZOEKER geen problemen zou hebben gekend tengevolge van deze gebeurtenis, onverminderd de gezegden van VERZOEKER dat hij wel degelijk aanwezig was bij de gebeurtenissen van 26.04.2007 en dat hij tengevolge ervan in 2009 een messteek opliep door een Neonazi (skinhead) tengevolge ervan en dit aangezien de gebeurtenissen van 26.04.2007 nabij de het standbeeld van de (russische) Bronzen Soldaat dewelke symbool staat voor de Russische strijd tegen het naziregime tijdens WO II en de sympathie van de Neonazistische skinheads voor Nazi-Duitsland.”*

Terecht antwoordt verweerder in zijn nota dat verzoeker de band tussen de aangehaalde messteek in 2009 en de gebeurtenissen van 26 april 2007 niet aannemelijk maakt en dat hij deze messteek evenmin aannemelijk maakt of alleszins de ernst van zijn beweerde vrees:

“Verweerder merkt op dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door skinheads (CGVS p.8) aanhaalde toen hem gevraagd werd wat hij vreest bij terugkeer naar Estland. Gesteld dat verzoeker volgens zijn verklaringen nooit iets dergelijks heeft meegemaakt, stelt verzoeker dat hij in 2009 door een skinhead met een mes in de rug gestoken werd. Hij weet niet waarom en stelde dat het misschien was omwille van zijn deelname aan de betoging in april 2007. Aanvankelijk, bij uitdrukkelijke bevraging welke erge problemen verzoeker ten gevolge van zijn Russischtalig zijn heeft meegemaakt, antwoordde hij: het niet verkrijgen van het Estse staatsburgerschap en werkvergunning. Aangezien verzoeker toen geen melding maakte van deze aanval op hem door een skinhead, zijn verzoeker zijn beweringen hieromtrent ongeloofwaardig, of wordt althans de ernst van zijn beweerde vrees die hij hieraan toekent ondermijnd.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat er in tegenstelling tot wat verzoeker stelt in Estland geen sprake is van een officieel beleid tegen Russischtaligen en de verweernota licht dit bijkomend toe als volgt: *“Verweerder merkt in dit verband nog op dat er in Estland geen sprake is van een officieel beleid tegen Russischtaligen. Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt o.a. dat de Estse overheid een beleid voeren om diegenen die Ests staatsburger willen worden bij te staan, dat de Estse overheid programma's ondersteunt die gericht zijn op de taal en cultuur van etnische minderheden zoals Russen, dat in districten waar meer dan de helft van de bevolking Russischtaligen zijn deze wettelijk officiële informatie in hun taal kunnen krijgen, dat er in de Russische taal school kan worden gevolgd, en dat er media (o.a. tv, radio, kranten) voorhanden is in het Russisch. Deze gegevens indachtig kan bezwaarlijk besloten worden dat Russischtaligen door de Estse autoriteiten worden gevisieerd zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Mogelijke gevallen van discriminatie (o.a. bij werkgelegenheid, door taalwetten) kunnen binnen de Estse context in het algemeen niet beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. De problemen die Russischtaligen in Estland kunnen ondervinden, hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, zoals bv. het geval was n.a.v. de incidenten in april 2007 hetgeen een éénmalig voorval was waarbij verzoeker toen geen problemen kende.”* De Raad schaart zich achter deze motieven.

2.1.3. In het derde onderdeel van zijn middel stelt de verzoekende partij: *“Ten derde ondermijnt volgens verweerster de verklaring van VERZOEKER dat hij enkel een taaltest diende af te leggen (waarin hij faalde gelet de discriminatie) om het Estse staatsburgerschap te kunnen verwerven de*

geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aangezien volgens verweerster eveneens kennis is vereist van de Estse Grondwet en de burgerlijke rechten en vrijheden naar Ests recht.

Dat evenwel uit het administratief dossier enkel blijkt dat ingevolge de 'CITIZENSHIP ACT' de Estse nationaliteit kan worden bekomen via naturalisatie voor personen van meer dan 15 jaar oud en met minstens 8 jaar legaal verblijf voor zover deze naast de taalkennis tevens blijf geven van kennis van de Estse Grondwet en de burgerlijke rechten en vrijheden naar Ests recht, terwijl in het asielrelaas van VERZOEKER hij het er over heeft dat hij een taalexamen diende af te leggen waarvan in functie hij het staatsburgerschap wilde bekomen die toegang verleent tot de mogelijkheid tot het legaal verrichten van welbepaalde vormen van arbeid voor laaggeschoolden.

Dat derhalve niet zomaar kan worden aangenomen dat dit bewijst dat VERZOEKER niet geloofwaardig is in zijn relaas terzake het verband tussen de discriminatie en de vervolging dewelke hij ondervindt te ESTLAND en de pogingen door hem ondernomen op een volwaardige wijze aan het maatschappelijk leven te ESTLAND te kunnen deelnemen wat hem aldaar wordt ontzegd."

Terecht antwoordt verweerder in zijn nota zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker in deze niet overtuigt: *"Verweerder merkt aangaande het niet slagen van verzoeker voor het vereiste taalexamen en het voorval in dit verband met de persoon die het examen afnam op dat verzoeker nagelaten heeft om dit aan te klagen. Verweerder stelt dat de handelingen van een individuele ambtenaar niet kunnen worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door de Staat of op het niveau van de Staat. Derhalve volstaat verzoeker zijn uitleg niet om het niet inroepen van bescherming van de autoriteiten te rechtvaardigen. Gevraagd of verzoeker voor zijn problemen in Estland geen beroep kon doen op instanties die zich specifiek inzetten voor Russischtaligen, stelt verzoeker dat er geen dergelijke organisaties bestaan in Estland. Deze bewering valt echter niet te rijmen met de informatie voorhanden op het CGVS. Verzoeker liet na beroep te doen op een advocaat omdat hij zijn zenuwen niet wou uitputten en hij reeds tweemaal geopereerd was aan zijn hoofd, hetgeen echter geen onoverkomelijke beletsels zijn om de hulp van een advocaat in te roepen. Ook blijkt uit zijn verklaringen dat hij aan geen andere taalexamens meer heeft deelgenomen. De door verzoeker opgegeven reden – namelijk dat dit zinloos was - kan uiteraard niet worden aanvaard. Het gegeven dat hij slechts éénmaal tevergeefs aan een taalexamen te Tartu deelnam is onvoldoende grond om te concluderen dat andere deelnames nutteloos zouden zijn. Zo werd verzoeker gevraagd waarom hij, toen hij in Tallinn verbleef, er niet heeft deelgenomen aan een taalexamen. Verzoeker beaamt immers dat Tallinn een grotere stad is waar meer Russischtaligen wonen en waar er een andere mentaliteit heerst. Zijn motivering dat hij geld wou verdienen en dat hij omwille van zijn leeftijd er niet meer aan wou meedoen, is gelet op het feit dat hij o.a. ook stelt (CGVS p. 6) dat hij Ests staatsburger wou worden opdat hij niet telkens zou moeten betalen om zijn documenten te laten verlengen en om er legaal te kunnen werken, onafdoende om na te laten nog te proberen te slagen voor een nieuw taalexamen. Verweerder merkt nog op dat verzoeker zijn bewering dat buiten het slagen voor het taalexamen een persoon die het Ests staatsburgerschap wil bekomen aan geen andere voorwaarden is onderworpen, niet te rijmen valt met de informatie voorhanden op het CGVS. Uit deze informatie blijkt immers dat men ook dient te slagen in een examen waarin de kennis van de Estse grondwet en staatsburgerschapswet wordt getoetst. De vaststelling dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is, ondermijnt zijn bewering als zou hij daadwerkelijk hebben geprobeerd Ests staatsburger te worden. Logischerwijze komt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die hij toen zou gekend hebben op losse schroeven te staan."* De Raad schaaft zich achter deze motieven.

2.1.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt de verzoekende partij: *"Waar verweerster ook meent dat VERZOEKER niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4 van de Vr.W. 15.12.1980, kan nochtans niet worden geloofdend dat de veiligheid van VERZOEKER in ESTLAND niet is gegarandeerd gezien minstens de gebeurtenissen in Tallinn in 2007 en gezien de vaststelling dat ESTLAND over geen voldoende wetgevend arsenaal lijkt te beschikken om zogezegde hate-crimes adequaat aan te pakken nu er geen strafverzwaring in de wet is voorzien voor het helpen handhaven en beteugelen van dergelijke misdrijven, zodat dient aangenomen et worden dat VERZOEKER wel degelijk het reële risico loopt slachtoffer te worden van vervolging en ernstige aantastingen van zijn fysische integriteit zodat VERZOEKER minstens de bescherming dient geboden te worden in het Rijk onder toepassing van artikel 48/4 van de Vr.W. 15.12.1980."*

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de commissaris-generaal verklaarde dat hij bij terugkeer vervolging vreesde door skinheads (gehoor p. 8). Terecht stelt de bestreden beslissing in dit verband: *"Bij confrontatie met de vaststelling dat blijkens uw verklaringen u nooit iets dergelijks heeft meegemaakt stelt u dat u in 2009 door een skinhead met een mes in de rug werd gestoken. U weet niet waarom, misschien was het omwille van uw deelname aan de betoging in april 2007. Aanvankelijk,*

bij uitdrukkelijke bevraging welke erge problemen u ten gevolge van uw Russischtalig zijn heeft meegemaakt, antwoordde u : het niet verkrijgen van het Estse staatsburgerschap en werkvergunning. Aangezien u toen geen melding maakte van deze aanval op u door een skinhead, zijn uw beweringen hieromtrent ongeloofwaardig, of wordt althans de ernst van uw beweerde vrees die u hieraan toekent ondermijnd."

Aanvullend stelt verweerder terecht in zijn verweernota: "Verweerder antwoordt dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij in Estland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De loutere verwijzing naar de gebeurtenissen in april 2007 is niet afdoende aangezien het hier een éénmalig voorval was waarbij verzoeker toen geen problemen kende. Verweerder maakt evenmin aannemelijk niet op de bescherming van de autoriteiten aldaar te kunnen rekenen."

De Raad schaart zich achter deze motieven en wijst erop dat de stelling dat Estland "over geen voldoende wetgevend arsenaal lijkt te beschikken om zogezegde hate-crimes adequaat aan te pakken nu er geen strafverzwaring in de wet is voorzien voor het helpen handhaven en beteugelen van dergelijke misdrijven" op zich geen aanwijzing is dat de Estse overheden in dit verband geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Daarenboven heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor skinheads in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in dit verband een reëel risico zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.5. De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen werkvergunning kon krijgen bij de Estse migratiedienst. Volgens zijn verklaring zou hij van 1999 tot 2010 officieel gewerkt hebben, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit motief uit de bestreden beslissing niet en de Raad schaart zich achter dit motief.

2.1.6. Verzoeker betwist het motief uit de bestreden beslissing betreffende zijn laattijdige asielaanvraag niet. Verzoeker verblijft sinds maart 2010 in België en diende een asielaanvraag in op 25 januari 2013.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreffen, stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;"

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen, meer bepaald dat verzoeker gezondheidsproblemen kent en vreest niet meer lang te leven, en moeilijkheden heeft gekend in België (verzoeker werd meerdere keren veroordeeld wegens diefstal). De Raad schaart zich achter dit motief.

2.1.7. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst en gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst en gewoonlijk verblijf sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS